

φωτιά. Θεέ μου, μήπως και ἦνε ἄρρωστο; Ἄ, ὄχι, δὲν πιστεύω, φαίνεται δὲν κοιμήθηκε τὴν νύκτα καθόλου καὶ τώρα θέλει νὰ ξαναπάρῃ τὸν ὕπνο του. Τώρα ὅμως θὰ κλείσω περισσότερο τὸ παράθυρο, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐνοχλήῃ ὁ ἥλιος. Ἐσπευσε λοιπὸν ἀμέσως πρὸς αὐτό, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐν ἐλλείψει παραπετάσματος ἐκρέματο ἐσθῆς καὶ ἐξήπλωσεν αὐτὴν περισσότερο διὰ νὰ σκιάσῃ ὀλίγηρον τὸ δωμάτιον, ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἔξω καὶ ἐμειδίασε φιλαρέσκως.

— Τί μεγαλοπρεπῆς αὐτὸς ὁ κόμης Χόννιφ, εἶπεν ἐν ᾧ μετ' ἐνδιαφέροντος ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος ἐφιππον ἀξιωματικόν, ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρερχόμενον πρὸ τοῦ παραθύρου της. — Νομίζω ὅτι με εἶδε. Ἴσως ἔλθῃ ἀπόψε εἰς τὴν παράστασιν. Καὶ ἐγώ, ἄχ, πῶς ἐπέισθην νὰ πάρω τὴν θέσιν τῆς καιμένης Σουσσάνας, νὰ παραστήσω τὴν δεσποινίδα τοῦ φρουρίου 'ς' ἐκεῖνο τὸ φρικτὸ δρᾶμα.

Ἐσπευσμένως δ' ἔλαβε τετράδιόν τι πεπαλαιωμένον καὶ ἤρχισε ν'

ἀπαγγέλλῃ ἐξ αὐτοῦ: „Πλήρης ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως ὄρω· ἔξω εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός!“ Πρρρ! ἔτσι πρέπει ν' ἀρχίσω! Καὶ ἔρριψε μακρὰν αὐτῆς τὸ τετράδιον. — Ἄπ' αὐτὰ τίποτε δὲν βγαίνει. Ἐγὼ εἶμαι συνειδησιμὴν ἔάν εὐθύμω πουλὶ νὰ τραγουδῶ καὶ ὄχι — τοιουτοτρόπως θὰ βιάσω τὴν θεατρικὴν φήμην μου. Ἐπειτα δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἦνε καὶ πάρα πολὺ ἀγαθός. Δὲν φέρθηκα καλὰ ὡς πρὸς τὸ παιδί τῆς . . .

Τὸ πρόσωπόν της ἐσκυθράωσε καὶ προσέβλεψε τεταραγμένη τὴν κοιμημένην μικρὰν κόρην. Ἄλλ' ὁμέσως πάλιν ἐπανέκτησε τὸ φιλόγειον μειδιάματά της καὶ ἀνεφώνησε: — Ἐπειτα τί ἄλλο ἔμπορεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ αὐτό; Ἄν βαρεθῶ τὰ μητρικά μου καθήκοντα . . . ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ βγάλω ὅπως διόλου ἀπὸ πάνω μου. Εἶμαι προαιρετικὴ μητέρα . . . χα . . . χα . . . εἶνε πολὺ νόστιμο!

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

τοῦ

ΣΟΠΕΓΧΑΟΥΕΡ.

Οἱ μεγάλοι ποιηταὶ μεταμορφοῦνται εἰς τὰ παριστά-
νοντα πρόσωπα καὶ ἕκαστος αὐτῶν ὀμιλεῖ ὡςπερ ἐγγαστρι-
μυθος, ὅτε μὲν διὰ τοῦ ἥρωος, ἄλλοτε δὲ διὰ τῆς νεαρᾶς
καὶ ἀθώας κόρης, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀληθείας καὶ ἀφελείας·
οὕτως ὁ Σαίξπηρ καὶ ὁ Γκαίτε. Οἱ δευτέρως τάξεως ποιηταὶ
μεταμορφοῦσι τὰ παριστάνοντα πρόσωπα εἰς ἑαυτούς, ὡς ὁ
Βύρων, τότε δὲ τὰ δευτεραγωνιστοῦντα πρόσωπα μένουσι
συχνάκις ἄνευ ζωῆς, ὅπερ ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν μετρίων
ποιητῶν συμβαίνει καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρωταγωνιστοῦντα
πρόσωπα.

* * *

Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ ἀληθινῆς γενικῆς γλωσσοῦ, ἣν ἅπας ὁ
κόσμος ἐννοεῖ. Διὰ τοῦτο ἐν ἀπάσαις ταῖς χώραις καὶ δι'
ὄλων τῶν αἰώνων ἀκαταπαύστως καὶ μετὰ μεγάλου ζήλου
καὶ προθυμίας ὀμιλεῖται, σπουδαία δέ τις καὶ πολυσήμαντος
μελωδία ταχέως διαδίδεται ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον καὶ
ἐκγενικεύεται, ἐνῶ ἡ ἐπιπόλαιος καὶ ἀσήμαντος ταχέως ἀπο-
πνίγεται καὶ ἀποσβέννυται, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ οὐσία τῆς με-
λωδίας εἶνε μᾶλλον εὐκατάληπτος. Ἐν τούτοις δὲν ὀμιλεῖ
περὶ πραγμάτων, ἀλλὰ μόνον περὶ ἡδονῆς καὶ θλίψεως, καὶ
διὰ τοῦτο ὀμιλεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν καρδίαν, ἐν ᾧ πρὸς τὴν
κεφαλὴν ἀμέσως οὐδὲν ἔχει νὰ εἴπῃ, κατάχρησιν δὲ ποιού-
μεν ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτῆς τοιοῦτό τι, οἷον συμβαίνει εἰς
τὴν ζωγραφοῦσαν μουσικὴν, ἣτις εἶνε πάντοτε ἀδόκιμος καὶ
ἀπορριπτέα . . . Ἄλλο βέβαια εἶνε ἔκφρασις τῶν παθῶν
καὶ ἄλλο ζωγραφικὴ παράστασις τῶν πραγμάτων.

* * *

Εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ὑπάρχουσιν ἄνθρω-
ποι ὑπερέχοντες κατὰ τὴν διάνοιαν, καίτοι στεροῦνται πάσης
παιδεύσεως καὶ σοφίας. Διότι ὁ φυσικὸς νοῦς δύναται ν'
ἀντικαταστήσῃ σχεδὸν πάντα βαθμον μορφώσεως, ἀλλ' οὐ-
δεμία μὲν μορφώσις τὴν ἔλλειψιν φυσικοῦ νοῦ. Ὁ πεπαιδευμέ-
νος ὑπερτερεῖ βέβαια αὐτῶν κατὰ τὸν πλοῦτον περιπτώσεων
καὶ πραγμάτων (ιστορικῶν γνώσεων) καὶ φυσικῶν διδαγμάτων,
ἅτινα συνέχονται καταλλήλως καὶ εὐαρμόστως πρὸς ἀλλήλα,
ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐνεβάθυνε συγχρόνως εἰς τὴν
οὐσίαν ὄλων ἐκείνων τῶν περιπτώσεων, πραγμάτων καὶ αἰ-
τίων. Ὁ δ'ξυδερκῆς καὶ ἀγχνίους ἀπαίδευτος δὲν ἔχει ἀνάγκη
τοῦ πλοῦτου ἐκείνου, ἀρκεῖ αὐτῷ μία καὶ μόνη περίπτω-
σις ἐξ ἰδίας πείρας, ἵνα διδαχθῆ ἢ πλειότερα τῶν ὅσα δύνα-

ται νὰ διδαχθῆ ὁ πεπαιδευμένος ἐκ χιλίων περιπτώσεων, ἃς
οὗτος γνωρίζει μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ, διότι αἱ ὀλίγαι γνώ-
σεις τοῦ ἀπαιδευτοῦ ἐκείνου εἶνε ζῶσαι καὶ ἐκάστη αὐτῶν
ὀρθῶς καὶ συνετῶς κρινομένη ἰσοδυναμεῖ πρὸς χιλίας ἄλλας.
Ἐξ ἐναντίας ἡ πολυμαθεῖα τῶν κοινῶν σοφῶν εἶνε νεκρά,
διότι ἐὰν δὲν ἀποτελῆται, ὅπως συνηθέστατα συμβαίνει, ἐκ
γυμνῶν μόνον λόγων, πάντως συνίσταται ἐξ ἀφηρημένων γνώ-
σεων, αἵτινες ἐν τούτοις ἔχουσιν ἀξίαν μόνον διὰ τῆς παρα-
στατικῆς γνώσεως τοῦ ἀτόμου, εἰς τὴν ἀναφέρονται καὶ ἣτις
ἐπὶ τέλος εἶνε ἀνάγκη νὰ πραγματοποιησῇ ὅλας τὰς ἐννοίας.
Ἐὰν λοιπὸν ἡ γνώσις αὕτη ἦνε πενιχρὰ καὶ ὀλιγοστή,
τότε ἡ κατέχουσα αὐτὴν κεφαλὴ ὁμοιάζει πρὸς Τράπεζαν,
ἣς αἱ ἐπιταγαὶ εἶνε δεκαπλάσιαι τῶν κεφαλαίων, διὸ καὶ τε-
λευταῖον ἀναγκάζεται νὰ χρεωκοπήσῃ.

* * *

Ἡ σχολαστικότης γεννᾶται ὅταν ἔχη τις μικρὰν πεποί-
θησιν εἰς τὸν ἴδιον νοῦν, εἰς ὃν φυσικῶς δὲν ἐπιτρέπει τις
τότε ν' ἀνεύρῃ ἀμέσως τὸ ὀρθόν, ἀλλὰ ὑποτάσσει αὐτὸν εἰς
τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τοῦτον πανταχοῦ μεταχειρίζεται, ἔτσι
πάντοτε ὀρμάται ἐκ γενικῶν ἐννοιῶν, κανόνων καὶ ἀξιωμα-
των καὶ εἰς αὐτὰ κρέμαται ἐν τε τῷ βίῳ καὶ τῇ τέχνῃ καὶ
ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ ἠθικῇ ἀρμονίᾳ. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ
προσῆλωσις τῆς σχολαστικότητος εἰς τὴν μορφήν, τὸν τρό-
πον, τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν λέξιν, αἵτινες παρ' αὐτῇ ἀντικα-
θιστῶσι τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος. Ὁ σχολαστικὸς μετὰ
τῶν γενικῶν αὐτοῦ ἀξιωμάτων πάντοτε σχεδὸν ἀποτυγχάνει
ἐν τῷ βίῳ, δεικνύεται ἄφρων, ἀηδής, ἀχρηστος, ἐν τῇ τέχνῃ,
δι' ἣν ἡ ἐννοία εἶνε ἄγονος, παράγει μόνον ἄψυχα, ἄξεστα
καὶ φαῦλα ἐκτρώματα. Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ ἠθικῇ δὲν
δύναται πάντοτε νὰ ἐκτελεσθῆ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον κατὰ
ἀφηρημένα ἀξιώματα, διότι πολλάκις αἱ πολυειδεῖς καὶ διά-
φοροι περιστάσεις ἀπαιτοῦσιν ἐκλογὴν τοῦ δικαίου, προερχο-
μένην ἀμέσως ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν. — Ὅταν ἰδίᾳ ἐν
ταῖς πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν ἀναφέρονται δογματικοί, θεωρη-
τικοί, πολυμαθεῖς κτλ., ἐννοοῦνται οἱ σχολαστικοί, ἣτοι ἄν-
θρωποι, οἵτινες γνωρίζουσι τὰ πράγματα μόνον in abstracto,
ἀλλ' οὐχὶ in concreto.

* * *

Ὅσημέραι ἐνισχύεται ἡ ἰδέα μου, ὅτι πολὺ ὠφελιμώ-
τερον ἦθελεν εἶσθαι διὰ τὴν φιλοσοφίαν, ἐὰν ἔπαυε τοῦ νὰ

ἦνε ἐπιτήδευμα καὶ τοῦ ν' ἀντιπροσωπεύηται ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ διὰ καθηγητῶν. Ἡ φιλοσοφία εἶνε τρυφερὸν καὶ εὐοσμὸν ἀνθος, φυόμενον καὶ θάλλον μόνον εἰς τὸν ἐλεύθερον καὶ ὄρεινόν ἀέρα, ἐκφυλιζόμενον δὲ καὶ ἀποθνήσκον διὰ τῆς τεχνητῆς θεραπείας. Οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαράλλακτα ὅπως ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ ὑποκριταὶ τὸν βασιλέα. Μήπως ἦσαν οἱ σοφισταί, οὓς ἴσσαν κατεπολέμει ὁ Σωκράτης καὶ ἐχλεύασεν ὁ Πλάτων, ἄλλο τι ἢ καθηγητὰς τῆς φιλοσοφίας καὶ ρητορικῆς; . . . Αἱ ὕψισται τάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος οὐδέποτε συμφωνοῦσι πρὸς τὸ ἐπιτήδευμα, διότι ἡ εὐγενὴς αὐτῶν φύσις εἶνε ἀδύνατον νὰ συναμιχθῇ μετ' αὐτοῦ.

* * *

Τοὺς συγγραφεῖς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν εἰς ἀερολίθους, πλανήτας καὶ ἀπλανεῖς ἀστέρας. — Οἱ πρῶτοι προξενοῦσι στιγμιαῖον κρότον, ἀνυψοῦμεν τὰ βλέμματα, ἀναφω-

νοῦμεν „ἄ! κύτταξε!“ καὶ διὰ παντὸς ἐξηφανίσθησαν. — Οἱ δεῦτεροι, ἦτοι οἱ πλανῆται ἔχουσι μακροτέραν διάρκειαν. Πολλάκις ἐκπέμπουσι, καίτοι μόνον ἕνεκα τῆς ἐγγύτητός των, μείζονα λάμπιν ἢ οἱ ἀπλανεῖς καὶ ὑπὸ τῶν ἀδᾶδῶν συγγέονται μετὰ τούτων. Ἄλλ' ἐν τούτῳ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται νὰ κενώσωσι τὴν θέσιν, συγχρόνως ἔχουσι μόνον δόνειον φῶς καὶ σφαῖραν ἐνεργείας περιοριζομένην μόνον εἰς τοὺς συνοδοιπόρους των (συγχρόνους). Πλανῶνται καὶ ἀλλάσσονται, τὸ πᾶν εἰς αὐτοὺς εἶνε πορεία διαρκούσα ἐπὶ τινα ἔτη. Ἄλλ' οἱ τρίτοι εἶνε ἀμετάβλητοι, μένουσι προσηλωμένοι εἰς τὸ στερέωμα, ἔχουσιν ἴδιον φῶς, δι' ἀπάσας τὰς ἐποχὰς ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν μὴ μεταβάλλοντες ὄψιν ἕνεκα τῆς τροποποιήσεως τῆς ἡμετέρας ἀπόψεως, διότι δὲν ἔχουσι παράλλαξιν. Αὐτοὶ δὲν ἀνήκουσιν ὡς περ οἱ ἄλλοι εἰς ἐν καὶ μόνον σύστημα (ἔθνος), ἀλλ' εἰς τὸν κόσμον. Ἀκριβῶς ὅμως διὰ τὸ ὕψος τῆς θέσεώς των τὸ φῶς των γίνεται ὄρατὸν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΟΝΕΙΡΑ.

Κοιμώμενος — ἐν ὄνειροις — ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἴδιον κόσμον, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἐν τῇ ἐγρηγόρσει λαμβάνει μέρος ἐξ ἴσου τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰσθησῶν. Ὅταν ὄνειρεύωμαι, οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ ἴδῃ τὸ ὄνειρον, ὅπερ ἐγὼ βλέπω, ὅπως ἐξ ἄλλου καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ τὰς εἰκόνας, αἵτινες παρίστανται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνὸς ἄλλου.

Τί συμβαίνει ἄρα γε εἰς τὸν κόσμον τῶν ὄνειρων, τὸν ὁποῖον ἕκαστος πλάττει δι' ἑαυτόν; Δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ τὸ ὀμηρικὸν ἐκεῖνο

*Θεῖός μοι ἐπήλθεν Ὀνειροί
ἀμβροσίην διὰ νύκτα*

ἢ ἐξαρτῶνται τὰ ὄνειρα ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἐξ οὗ ἀποσπᾶται ὁ ὑπνώτων διὰ τῆς παύσεως τῆς ἐνεργείας τῶν αἰσθησῶν, ἅμα ὡς ἐπέλθῃ κόπαιος αὐτῶν;

Περὶ τούτου δύναται νὰ δώσῃ ἡμῖν πληροφορίας ἡ πείρα καὶ ἡ παρατήρησις. Κατορθοῦντες νὰ ἐπηρεάσωμεν τὴν πορείαν τῶν ὄνειρων δι' ἐξωτερικῶν ἐπενεργειῶν, δι' ἐρεθισμῶν ἐπὶ τοῦ ὑπνώτοντος, ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα, ἐὰν κατ' αὐτὰς ἀνακαλυφθῶσιν ὁμαλότητές τινες, ὅτι τὰ ὄνειρα συνέχονται μετὰ τοῦ συνήθους κόσμου τῆς ἀντιλήψεως καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀποκαλύψεις ὑπερφυσικῶν ἐνεργειῶν.

Καὶ πράγματι διὰ τῆς παρατηρήσεως ἀπεδείχθη ὅτι πολλὰ ὄνειρα εἶνε συνέπεια ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν ἐπὶ τῶν ὑπνωττότων αἰσθητηρίων ὀργάνων. Κατὰ τὸν ὕπνον εἶνε κεκλεισμένοι οἱ ὀφθαλμοί, οὕτω δὲ αἶρεται ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξωτερικοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος. Ἐν τούτοις ὅμως ζωηρὸν καὶ αἰφνιδίως ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων πίπτον φῶς δύναται νὰ διεγείρῃ τὸ ὀπτικὸν νεῦρον καὶ τὴν συνείδησιν. Αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης, αἱ πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ὑπνώτοντος, γίνονται πολλάκις αἰτία ὄνειρων, καθ' ἃ ὁ κοιμώμενος βλέπει ἠλιοφώτους χώρας, θρησκιοὶ δὲ νομίζουσιν ὅτι βλέπουσιν οὐρανίαν δόξαν.

Ἐξωτερικοὶ θόρυβοι μὴ ὄντες ἀρκούντως ἰσχυροί, ὅπως ἀφωπνίσωσι τὸν καθεύδοντα, προκαλοῦσιν ὄνειρα, ὁ ἦχος κώδωνος, ὁ κρότος ὠρολογίου διεγείρουσι τὴν φαντασίαν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀλφρέδος δὲ Μωρὸ ἐπεχειρήσας ἐφ' ἑαυτοῦ πολλὰ πειράματα, ὅπως ἀνέυρῃ τὸ ἀποτέλεσμα ἐξωτερικοῦ ἐρεθισμοῦ ἐπὶ τοῦ πνεύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου, διηγεῖται ὅτι οἱ κραδασμοὶ μικρᾶς λαβίδος παρὰ τὸ ὄς του καθ' ὃν χρόνον ἐκοιμᾶτο, προῦκάλουν παρ' αὐτῷ ὄνειρα, καθ' ἃ ἤκουε κώδωνας, θορύβους καὶ συμβάντα τῆς ἐπαναστάσεως.

Ὁσμὴ ἀνθέων ἐν τῷ δωματίῳ εὐκόλως προκαλεῖ ὀπτασίας θερμοκηπίων, κήπων καὶ τροπικῶν χωρῶν. Ὁ κοιμώμενος νομίζει ὅτι δὲν ὀσφραίνεται, ἀλλ' ὅτι βλέπει τὸ εὐοσμὸν ἀντικείμενον καὶ τὰς τούτου ἀναμνηστικὰς εἰκόνας. Οὕτω π. χ. ἡ ὀσμὴ θυμιάματος προκαλεῖ τὴν ἀνάμνησιν νεκρικῆς ἐκφορᾶς καὶ ἡ εὐωδία ἀρωματικοῦ τινος ῥευστοῦ σωματοποιεῖ τὴν φανταστικὴν μορφήν προσώπου, ὅπερ συνήθως φέροι ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ὀσμὴν ταύτην.

Ἄλλὰ μεγάλην σπουδαιότητα ἔχει τὸ αἰσθημα τῆς ἀφῆς. Ὅταν κνίζωνται τὰ χεῖλη νομίζει τις καθ' ὕπνου ὅτι ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ προσώπου του πρισσῶδες ἔμπλαστρον. Ὁ Ἰωάννης Σουλλὸ ἠγέρθη ποτὲ ἐκ φοβεροῦ ὄνειρου μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶχε ψάσει ἐν τῇ κλίνῃ του ξένην χεῖρα. Μετὰ πολλὰς ἐρεύνας καὶ φοβερὰς ὑπονοίας εὗρεν, ὅτι κατέκειτο εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν καὶ εἶχε δράξῃ τὴν καρπὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἣτις εἶχε καταστῆ ἀναίσθητος διὰ τῆς πίεσεως τοῦ σώματος.

Οἱ φυσιολόγοι ἐξηγοῦσι τὸ αἰσθημα τῆς καταπτώσεως εἰς βαθὺ βάρανρον διὰ τῆς καθ' ὕπνου αὐτομάτου ἐκτάσεως τοῦ ποδός. Ταραχαὶ τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων προκαλοῦσι τὴν γνωστὴν ἐν ὄνειρῳ πτῆσιν. Ὅταν τὸ στόμα καὶ οἱ ῥῶθωνες βαθέως κοιμωμένων ἀνθρώπων ἀποφραχθῶσι διὰ τῶν ὑφασμάτων τῆς κλίνης, γεννᾶται ἄσθμα, ἐρυθρῶσις τοῦ προσώπου, προσπαθοῦσι δὲ οἱ ὑπνώτοντες ν' ἀπορρίψωσι τὰ καλύμματα. Μετὰ τὴν ἀφύπνωσιν διηγεῖται ὁ ὄνειρευθεὶς, ὅτι ἤσθ' ἀνετο ἐφιάλτην ἐπὶ τοῦ στῆθους του ἢ ὅτι ἄγγριόν τι θηρίον προσεπάθει νὰ τὸν καταβάλλῃ.

Πρὸ πάντων παράδοξος καὶ ἀξιοσημείωτος εἶνε ἱστορία, ἣν ἀφηγεῖται ἡμῖν ὁ Scherner περὶ ἐνὸς νεανίου, ὅστις ἠγάπα μὲν περιπαθῶς νεανιδά τινα, ἀλλὰ δὲν ἀντηγαπάτο ὑπ' αὐ-